

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocará al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Aribau, 39

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

AVÍS ALS CORRESPONSALS

Los que per tot lo dimars prop vinent no s' hagin posat al corrent ab aqueixa Administració, no sols deixarán de rebre LA HONORATA, sino que publicarem los noms en lo lloch corresponent d' epitafis.

LAS PASSIONS

No sé pas com lo diccionari explica la paraula *passió*, y tampoch en aquest moment vull mirarho perquè m' hauria d' alzar de la cadira: pero pera mi la *passió* no es mes que un sentiment exagerat á favor ó contra d' alguna persona ú objecte.

De següé que mes de quatre dirán: l' home que diu aixó l' any que ve farà calendaris. Tan de bó: si sapigués de guanyarhi la vida desseguida m' hi posava; pero ne fan tants avuy! que verdaderament sembla una *passió*.

Desde l' que val un quarto fins al de paret ó americá, que está posat sobre un cromó mes enllafamat que un caramel-lo, ab versos darrera cada full y que per lo menos los mes carts costan sis ó set pessetas, mitja setmanada de manobra, vagin contant las classes de calendaris que s' usen.

Deixantnos de divagacions, y entrant de pié en lo que mi he proposat, dech dirlos que no comprenhi la *passió*. L' home que s' deixa dominar per ella, es que no té voluntat propia: es com aquells gossets que si senten la olor del formatge que porteu á la butxaca y que hauen comprat per postres, vos segueixen por tot arreu.

La *passió* ha portat molta gent á Sant Boy, y á molts altres los ha induhit á buscar un calmant tirantse al mar, encara que sigui al pich del hivern, á deixarse anar del terrat al carrer, y á clavar-se una bala de plom al pòlvora, dintre la gruta del Parch: aquets deuen ser los que 'ls hi agrada morir ab soroll.

¿No coneixen lo romanso de l' Adelaida? ¿No han llegit las cartas d' Abelardo y Eloisa? ¿No han anat may á veure Romeo y Julieta? ¿No están enterats de la Dama delas Camelias?

Donchs totas aquestas personas han sigut víctimas de las sevas passions amorosas. L' amor es qui n' ha fet mes. Y es una fatalitat que qui mes qui menos tothom lo passa. Aixis com las criaturas no s' poden evadir del xarapió y de la rosa, la juventut no s' pot lliurar del amor. Ara calculin vestés las maneres que hi ha de manifestarlo. Uns ho agafen passejantse amunt y avall del carrer, sense fixarse en si 'ls velins hi fan brometa. Altres fent regalos de futesas que si no fos aixis quants quinquillayres haurien de plegar! Qui las enfila escribint versos, sense sapiquer lo que son consonants, etc., etc. Mentres la *passió* s' conté en aquets limits, no hi ha perill; pero si succeheix á la noya que no li agrada 'l fulano perquè té 'l nas gros ó es garrell ó té la veu grossa, ó perquè quan menja fa soroll,

ja está fresch l' *enamorado mancebo*; se li fican las caborias al cervell y tururut qui gemega ja ha rebut.

Lo dia menos pensat llegeixen la desgracia que ha tingut, en qualsevol diari dels que no tenen escrúpuls en donar compte dels suicidis.

Y quan ensopego ab una noticia d' aquestas, la veritat, no m' sé contenir de calificar de tonto al protagonista. Perque ¿que mes té una dona que altra? Que sigui mes ó menos amable, que tingui 'ls ulls blaus ó negres, que sigui alta ó baixa, ¿qué li fa aixó? No son totas donas de carn y ossos? Qué volia estimarne una, porque 'l cor li demanava aquesta distracció ó la naturalesa se li sublevava? Donchs buscarla fins á trobar la que volgués correspondre, que de següé n' hauria trobadas. Cada dia en lo diari hi ha gent que n' demana y no 'ls hi deu anar pas tan malament, quan lo medi no s' espatlla. Pero enamorarse d' aquella precisament que ja está potser enamorada? Y suposat que al cap y á la fi s' corresponguessin, no succehiria després que si al un li agradava los fideus fins, á l' altra li agradarian groixuts ó mitjans? Ja veuen, donchs, com aquestas passions son tonterias.

No vull parlarlos de la *passió* per los diners, porque ja tothom sab lo que es l' avaricia. La *passió* del avaro es profitosa pels seus hereus, pera ningú mes.

Ili ha qui té *passió* pels coloms, y cada dia los fá volar ab la canya y 'l barret vell.

Altres pels cavalls y sent personas de posició no tenen mes goig que parlar ab gitanos, deixantse estafar que es un contento.

Jo n' coneix molts que están apassionats per las torres, y s' enamoran de totas las que veuen y quen ne tenen una se la venen pera comprarne una altra.

Qui té *passió* per vestir clar, qui per vestir fosch. Los uns per portar los cavells llarchs, los altres per anar esquilats. Qui per comprar xavos á pes d' or.

En fi, s' veu que no hi ha níngü que no tinga una mania ó altra, que fins mania pot considerarse la *passió*.

Mirin hi havia un pobret que las vá enfilar que volia fer comedia. De cap manera li van poguer treure del cap.

Los seus amichs van determinar fer *La Passió* y á n' ell li donaren lo paper de Judas.

Ve l' hora de penjar-se, la corda se li posa malament, fá mil ganyotas, corren á despenjarlo; cridan al metje y aquest declara que s' havia tornat boig.

Ja veuen, donchs, com la *passió* treu lo coneixement.

Y encara que jo digui que la *passió* es una debilitat y que no la comprenhi, jo mateix, sense pensarmho dech tenirne alguna, de següé, porque en aquest mon no podém refugirnos de res.

Y ni Jesucrist, que era fili de Deu, vá poguer eludir lo patir mort y *passió*.

Ves qué hem de fer los homes!

LO NEGRE DE LA RIBA.

LAS ONADAS

¡Onadas de blanca escuma
Sou talment los meus pesars!
Las unas detrás las otras;

Bullentas y escumejants.
Si un sol cop las unas paran,
Las que aconseguintlas van
Venén á topá ab la platxa
Sens deixarla reposar.
Aixis en aquesta vida
Las penas venén y van,
Y, si un cop paran las unas,
Las altres, obrintse pas,
Venén á topá ab lo cor
Sens darli un punt de decans.
¡Onadas de blanca escuma
Sou talment los meus pesars!

Quan pe 'l vent escumejantas
Las onadas mostra 'l mar,
Aquestas contra la platxa
Topan ab furia tan gran,
Que se li enduen las rocas,
Las herbas que n' ella hi ha,
Tot lo que la fá bonica,
Deixantla sols uns sorral.
Aixis, en aquesta vida,
Si son tan grans los pesars,
La despullan d' alegría
De pau y de benestar,
Arrebassantli los plers;
Deixantli sols tots los mals.
¡Onadas de blanca escuma
Sou talment los meus pesars!

Mes vé la nit; surt la lluna,
Y las onadas hi van,
Apartantse de la platxa,
Tal com volguentla besar.
Deixan á la platxa quieta,
Y la lluna las atrau;
Es l' amor d' aquesta vida,
Lo que, entre tots los pesars
Que com onadas esclatan,
Contra 'l cor, obrintse pas,
Lo deixa en pau benivolguda
Gosar un xich de descans.
¡Onadas de blanca escuma
Sou talment los meus pesars!

FREDERICH SOLER.

MAL DE MOLTAS

Valentse una xicota
de sa guapesa,
la juventut corria
bona y alegre.
Per maridarse, anavan
dihentli amorefas,
fadrins de casas bonas
carrera feta.
Y aixó li feya gracia
tanta, que deva:
—Jo encar no vull lligarme
puig que soltera...
sent com so guapa y jove,
tinch tota mena
de diversions, re 'm falta,
y visch alegre.
Entretant que gosava
de plers y festas,
seguint sols á ne 'ls joves

qu' eran troneras.
Lo temps, per xó, volava
fent sa carrera,
sens pensar-se la noya
que 's feya vella.
Y aquells que li pagavan
totas las grescas,
fent gran gatsara y burla,
quan va ser lletja,
la varen tots deixar-la;
y avuy ¡soleta!
desconsolada y pobre,
plora sas penas.

¡Quantas deixant correr
lo temps, com esta,
se quedan per vesti imatjes
quan menys s' ho pensan!

M. FIGUEROA ALDROFEU.

LLUNY DE MA TERRA

¡Núvols que per l' ample espay
anáu á la patria mia!...
¡Qui com valtres pogués ser!
¡Núvols, quánta es vostra dita!...
¡Benhaja la llibertat,
la llibertat que es la vida!
¡Núvols que per l' ample espay
anáu á la patria mia!...
quan sigueu en aquell poble
que 'l campana al cel arriba;
'hont mes cretallina es l' aygua:
en 'quell poble 'hont s' hi respira
millor que 'n cap altre poble;
'hont la roja barretina,
ab orgull, sos fills ostentan
recordant, que ab valentia,
allá, en lo Bruch, nostres pares
ab ella al francès vencian;
allá 'hont lo cel es mes blau...
núvols, pareuse una mica
y reculliu un suspir,
que del fons del cor, m' aymia,
pera mi ab amor no llensa
y retornéu desseguida....
Mes, si vehessen que 'l ingratal
no es per mi per qui suspira;
torneu y no m' ho diguéu....
no ho diguéu, que no os creuria;
perque allá... en aquell bell poble
que 'l campana al cel arriba,
no hi regna la falsitat,
no hi existeix la mentida!...
* MODEST BUSQUETS OLIVA.

EN UN BALL D' ANY

Era un dissapte á la nit. Acabava de llegir en un periódich que una societat de las que 's deyan de *ball d' any*, celebrava lo seu en un envelat aixecat al efecte y al qual convidava á las demés societats amigas ó aliadas, mediant la indispensable contrassenya.

Com allavors jo perteneixia á una d' aquestas, no 'm deixava escapar ni una de tals festes, encara que sols fos per aprofitar lo que me 'n feya lo dia que 'm tocava ser dels *paganos*.

Aixís donchs, se m' oferian molts atractius pera passar una vetlla divertida. Dissapte á la nit y ball d' *arrós*, ¿quí ho deixa perdre? deya jo y desseguida poso fil á l' agulla.

Efectivament, vaig al café ahont nos reuniam alguns companys de societat, pero espicalshi lo que feya 'l cas, pero vaig quedar sorprès al veure que ja m' esperavan arreglats per lo mateix objecte.

Torno á casa, me poso d' etiqueta, y al café altra volta.

Sortim d' allí després d' haver pagat lo gasto que haviam fet, y 'ns dirigim al tran-via de Circunvalació, que 'ns deixá al Poble Sec, que volen que 's digui ensanxe de Santa Madrona. Allí era ahont se celebrava lo referit ball per ser lo dia de «San Nen y San Non» patró de lo que avans se deyan *hortas de San Bertran*.

No vam tardar en arribar al envelat, y després d' ensenyar la contrassenya á un hortelá que ab barret de copa alta s' estava á la porta, sentme 'l mateix efecte que un arriero lo dia dels Tres Toms, nos internarem alsaló principal per veure si 'ls adornos eran del Xiquet, d' en Vilanova, ó d' algun altre dels enveladors de mes fama.

Prompte cada hù de nosaltres tirá per sont vent. En un cas així ningú s' ho diu, pero tots fan lo mateix; buscar balladora.

Jo per ma part, ab dos minuts vaig tenir vistas totas las noyas que havian acudit á lluhir aquella festa.

La que mes me vá cridar l' atenció, fou una de molt maca y que á mes d' aixó anava molt ben vestida. Brillava en son pit una hermosa agulla, que qualsevol haguera dit que era d' or, seguida d' una soguilla que anava á parar á un costat del seu petit cos, donant á compendre que hi portava 'l corresponent rellotje.

Adornavan lo seu cap algunas flors que ben combinadas ostentava en son pentinat y tal munió de llassos, que verdaderament semblava un cistell d' aquells que 's posan al balcó lo dia de las *caramellas*.

Comensan lo primer vals, y casi no gosava anar á tréuer á aquella que 'm tenia 'l cor robat y que sens dupte era la que feya mes goig del ball, per por de rebrer un pebrot; pero com diu l' adagi: San Nen y San Non, pebrots y tomátechs, no tenia res de particular que jo 'n rebés un aquell dia.

Després d' aquestas reflexions, m' arreglo la corbata, me trech lo sombrero y m' hi acosto dientli ab tota la cortesia que vá estar á mon alcans y sempre ab por de fer un bunyol:

—¿Tindria l' amabilitat de ballar aquest vals ab un servidor, si no té compromís?

—Per ma part no hi tinch inconvenient, pero es necessari demanar lo consentiment á la mamá, me vá contestar ab veu d' ángel senyalant ahont la seva mamá estava sentada. Aqueixa, que comensava á endormiscarse, anava també ab molt luxu, encara que no ab tant com sa filla.

Inclino un xich lo cos cap á n' ella, sens mourer los peus, y li dich:

—Si no hi té inconvenient, ballaré ab la seva filla.

—Per mi, no senyor, pero li demano que no la fassi cansar molt, me digué fent la mitja rialla.

Dono 'l bras á la noya, que me 'l vá pendrer graciosament. Al posarnos á ballar, no gosava á tocarla; ne sabia tant poch, com la que balla per primera vegada.

Al ser á mitj ball me diu:—Fassi lo favor de posarse 'l mocador á la má, perque fora fácil que ab la suor m' embrutés lo vestit.

Y tenia rahó; jo suava d' engunia.

Acabat lo vals, los amichs tot era buscarme, pero jo m' apartava d' ells ab lo fi de que si 'ns veyan fer broma, no diguessin la balladora y la seva mamá: ¡Qué ordinari!

Tocan lo segon ball y lo mateix; la vaig á buscar, y sério com sempre.

—Sembla que te 'n donguis de menos, me diu tot ballant un dels amichs.

—¿Qué será casament? me diu un altre.

Y jo sens ferne cas, anava buscant ab lo pensament algun objecte ab que entaular conversa ab aquella ab qui ballava.

Per últim ballant la polca, 'm deixo trepitjar.

—¡Ay, dispensi! vá dir; sé tant poch de ballar... La mamá no vol que 'n sápigam perque diu que no está bé per una noya.

—Donchs vosté 's diverteix molt poch.

—La mamá 'm diu que ja 'm divertiré quan seré promesa.

Aquestas paraulas caigueren sobre mi com una bomba. Ja perdía l' esperansa. M' animo de nou y li dich:

—Vosté estima algun jove?

—No senyor, no; pero la mamá sempre 'm diu que si fos un que m' agradés á mi, no hi tindria inconvenient encara que fos pobre, perque en quant á diners...

Respira cor, pensava jo; avuy haurás trobat lo que ja feya tan temps que buscavas.

S' acaba lo ball y com de costum l' acompanyo á séurer.

—Veig que 'l sombrero ocupa un assiento que tal volta vostés necessitan....

—Ca, no senyor; si 'l tenia reservat per si vosté volia séurer.

—Donchs ab lo seu permís.

Y m' assento pero, patia mes que si hagués estat dret. Semblava que 'm tinguessin penjat per un fil; fins temia manejarme.

—¡Oh felicitat! vaig esclamar entre mi. ¿Qué m' importava fer los gegants? ¿Qué m' importava suar d' engunia? ¿Qué hi feya que mos amichs se divertissin mentres jo patia d' esperit? Si allavors ja 'm veyia casat ab la mes rica pubilla del plá del Llobregat y sentia 'l soroll de la carretela que 'm passejava per la Rambla.

Arriva la mitj hora y com era natural, las convido á pendrer alguna cosa al café. No sols m' ho van acceptar, sino que la filla 'm digué:

—Si no hi té inconvenient, feré venir las meas cosinas.

Y després d' allunyar-se, torná ab quatre mes.

Ja eram set. Si hagués gosat, haguera dit que á la porta 'm demanavan, pero era precis fer l' home.

Comensan á demanar y tot lo que portavan, jo ho anava contant avans que 'l mosso.

Quan varem estar llestos, me diu que pujava cinquanta rals. Si per casualitat porta un' altra cosina, quedo malament.

—No hi fá rés, vaig pensar, planto un aglá per fer naxer un roure.

Aixís passarem lo resto de la nit, y dos balls avans d' acabar, li demano una cita.

La sorpresa que aixó li vá causar, fou gran. Després d' alguns minuts d' estar com si busqués alguna excusa per sortir del pas, digué:

—Es molt difícil, perque passo la major part dels dias á casa d' una amiga que tinch á Barcelona.

—Millor, aixís no tindrè de caminar tant. Si es del seu gust la vindré á esperar á l' hora que surti.

En aixó se veyia tant confosa, que no sabia que respondrer.

Després de molts prechs, quedém en que 'l dilluns següent, á dos quarts de se de la tarde, la aniria á esperar á casa la seva amiga, que vivia, segons me vá dir, al carrer de las Carretas.

Acabat l' últim vals, me despdeixo d' ella, la seva mare y las sevas cosinas, y surto á esperar que mos companys sortissin també pera reunir-me ab ells.

Es inútil dir que la vaig somniar.

Fins lo dilluns no vaig estar tranquil. A las cinch ja 'm vestia, posantme lo millor que tenia, de manera que anava mes mudat que 'l dia que feya ball d' any.

A las sis surto de casa, arribant al carrer de las Carretas á un quart de set. Busco 'l número que 'm vá dir, y veig un rétol que deya: «Fábrica de hilados y tejidos, etc.» Segurament será lo filla del amo la seva amiga, vaig pensar.

May tocavan los dos quarts. Impacient anava amunt y avall del carrer, quan sento una campanada. Giro la vista y ¡oh fatalitat! ¡quina vá ser la meva sorpresa al veure convertit lo sach de piqué blanc ab un altre curt de mánegas y las flors del cap ab borra del teler!

—¡Xinx! vaig esclamar entre mi, y sens deixarme véuer giro de carrer, tot pensant que tenia cinquanta rals menos

que 'l dissapte y esclamant en mon interior: ¡May mes balls d' any!

Desd' allavors quan vull ballar, vaig á la Palmera, per que allí al menos ja sé que totas son criadas y no es fácil que m' enganyin com aquella que jo 'm creya la mes rica pubilla del plá del Llobregat.

EUSEBI BENAGES.

No sé si vostés haurán passat angunia pera sapiguer lo estat en que están las meas relaciones ab aquella amiga del teatro Romea ab qui 'ns varem donar cita pera trobarnos al Espanyol. Donchs han de ferse cárrech que com á gent d' honor y de gust cumplirem la paraula, de modo y manera que ja tinch entrada á casa seva.

Ella 's diu Ángela, nom molt celestial y al mateix temps molt propi y adequat á la seva persona. No té cap falta física á no ser que parla palpitot y en quant á las sevas condicions morals, es molt apassionada.

L' altre dia eram al Principal y com si fos un home aplaudia á en Calvo y á n' en Donato Gimenez ab entusiasme.

Lo dia del debut de la companyia, que 'l van fer ab lo drama d' Echegaray *En el seno de la muerte*, vegin si n' hi havia d' haver de gent que van tenir de treure á aurejar aquell quadro que diu: *Quedan despachadas todas las localidades*. La ovació que 's vá fer á n' Rafael fou de las mes grans y merescudas. Fins van tirarli versos y alsortir alguns concurrents anavan cantant:

Amigo soy de Rafael...

y nosaltres també. L' Ángela y jo voliam presentárnoshi, pero no varem lograr los nostres desitjos, perque dintre 'l seu quarto no s' hi cabia.

Després en Calvo ha estat malalt, pero gracias als bons cuidados vá poguer empendre altre cop las representacions á temps pera fer *Don Juan Tenorio*. Aquella *llonganissa* de «¿No es verdad, ángel de amor?» va dirla d' un modo que l' Ángela no podia estar quieta en la butaca: semblava que tingues frisanas.

Lo dia de la inauguració nos deixarem caure al Liceo, gracias á la prodigalitat d' un propietari que encara era á fora y com ell, n' hi debia haver molts, perque la concurrencia no abundava. Veurém haventse cantat lo *Te-Deum*, si aumenta. Un tipo que 's passejava pels corredors y s' aturava per tots los grupos de *dilettantis*, deya que la *Gioconda* anava molt bé, que 'n Goula posava de relleu totas las bellesas musicals que 'n Ponchielli hi ha bessat.

A nosaltres, francament, vá deixarnos satisfets y ab ganas de tornarhi si algun altre *generós* nos fá la mercé de convidarnos, perque, la veritat, es un gasto lo d' anar al Liceo que no 'l pot portar segons qui.

Un hom s' ha de vestir de pontifical, ab barret de copa y guants y tot, y aixó val molts diners. Després contin lo que costa la entrada y la butaca, que si 'ls ho detallava tot y sabian lo que guanyo se 'n escriuriran.

En fi, val mes fer com aquells que fan capbussos en la mar vella. Quan hi ha ópera tanco 'ls ulls, me fico la má á la butxaca y ¡xap! de cap á dintre y surti lo que vulgui. Si per acás l' amo de la casa será la víctima.

La *ratlla dreta* cada dia es mes aplaudida, y 'l *¡No va más!* també. Tant l' Isern en la primera com en l' uentes en la segona, s' hi lluheixen notablement. Los seus respectius autors, senyors Soler y Aulés, poden estar contents.

S' están preparant novas obres pera estrenarse en lo Teatro Catalá, una de las tals es l' *Oliver* d' en Ferrer y Codina.

Los demés dias que en lo Romea hi donan funciones las Societats, també hi ha molta concurrencia, sobretot un floret de noyas que encanta. Tot lo qual ve á demostrar que 'l Romea es lo teatro favorit dels barcelonins.

D' obras castellanas s' hi ha posat *Carlota de Saint Albert* y *Don Juan Tenorio*, desempenyant simultáneament lo protagonista calavera los senyors Bonaplata é Isern.

Al Bon Retiro vaig anarhi sol perque l' Ángela vá tenir d' anar á portar una corona al cementiri y al vespre estava convidada á fer la castanyada á casa uns parents seus. La companyia que ara hi ha es de sarsuela y dirigida per en Martí, l' autor d' aquella polca tan popular que 's titula *L' as d' oros*. Tots los artistas fan lo que saben per quedar bé y ho logran. Sempre es millor ara que quan desfeyan óperas.

Al Ribas y á Novetats se conservan á l' alsada de sempre. Los dramas de Echegaray y 'ls melodramas francesos hi fan lo gasto.

Diu que al Espanyol tornarán á fer *El Infierno* ab música y decoracions novas. Senyal que aixó 'ls dona.

¡Ah! en aquest teatro ja no hi ha don Manuel Panadés; ara dirigeix lo senyor Vicens Miquel com sempre. Que volen ferhi: etiquetas. La cuestió es que ara 'ls concurrents hi van molt de gust.

Don Juan Tenorio fet pels clowns del Circo Ecuestre fá riure molt.

L' autor de la pantomima feya 28 anys que 'l representava y aquesta vegada no l' ha fet, pero ha fet la pantomima.

L' Antonet y 'l Bebé l' han pres pel seu compte.

L' Ángela s' hi vá esqueixar de riure.

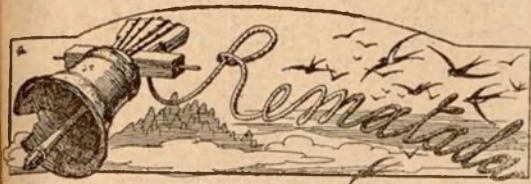
No sé si la setmana entrant podré férloschi la revista. Si d' acás ja se 'n cuydará ella.

En lo teatro Ribas dimars varen estrenar *Don Juan Tenorio*, tercera part, original del malaguanyat Bartrina y del senyor Arús.

L'èxit fou complert.
Hi hagué aplausos per tothom: pels actors y pels autors.
La obra está carregada de pensaments d'aquells que
an aixecar de la cadira.
A en Bartrina no 'l podem felicitar, perquè desgracia-
ment ja es mort. Al senyor Arús li donem la enhorabo-
ra per la part que li toca.
En lo número vinent procurarem parlarne ab la exten-
sio deguda, puig la falta de temps no 'ns permet ferho en
present.
Mentrestant váginlo á veure y á aplaudir.

BERNAT PESCAIRE.

Ab motiu de cantar-se 'l *Te-Deum*, diumenge vá aparei-
er per las cantonadas y per los diaris una allocució del
Mayor Alcalde don Juan Coll y Pujol, qual fondo era una
licitació de Barcelona á Barcelona mateixa ensalsant sos
opis actes duts á cap durant la epidemia.
Ja 's veu que no necessitem vehins pera alabarnos.

Aquella prohibició de introduhir caragols y bolets ja 's ha
est.

Viscan los hober y 'ls rovellons!
De manera que ara estén en temps de bolets y castanyas.
Per ara la premsa es la que 'n sent mes las consecuen-
as.

Cau cada denuncia que canta 'l credo.

«Santo Dios, Santo Fuerte, Santo Inmortal,
libranos Señor de tanto mal.»

Un senyor director d' un colegi del Ensanza vá fer la
lantería de repartir panellets als noys pobres del seu
rri, y per aixó demanava que n' hi portessin.

Vetaquí un modo de lluhir-se pagant los altres. Aquets
crificis tothom sab ferlos.

L' *Amadrava* es un coro á veus solas que valgué un
remi al seu autor lo jove don Celestino Sadurní, en lo
riamen que 's vá celebrar á Figueras l' any passat.

Las societats euterpenses «La Catalana» y «La Ponce-
» varen cantar-lo per primera vegada dissapte en lo tea-
de Novetats.

Es un coro descriptiu molt bonich de música pero bas-
tanci de lletra.

Senyor Sadurní, aquestas composicions poéticas deixi
ne las posi en solfas lo senyor Candi. Vosté perteneix á
s societats euterpenses y nosaltres creyém que está obli-
tá seguir lo seu camí que tan be vá trassar en Clavé.

Es que la seva vocació no li porta, fassi tanta música
tan bona com sábiga, pero busqui lo seu verdader cen-
y l' aplaudirém com se mereixi.

A la justicia prender. L' altre dia varen apareixer espa-
nts los calaixos de las taulas del jutjat de las Aforas
obantse á faltar bastant diner.

Si ni 'ls jutjats están segurs, ves que 'ns succehirá á
saltres pobres pecadors.

Jerusalém, Jerusalém,
com mes aném menos valém.

La gent de la Bordeta está esparverada porque tem que
dia menos pensat, saltarán las calderas d' una fábrica d'
bell terme.

—Y quina fábrica es aquesta?

—Segons diuhen es la del senyor Morell?

—Vaya, se veu que aqueix senyor es molt aficionat á
tragedias. Que no 's podrian suprimir aqueixas repre-
ntacions neronianas?

—¿Cóm está la del carrer d' Amalia?

Los sabaters van celebrar la festa de San Crispí, ab
quet, brindis, vetllada literaria-musical y ball.
Tot vá anar molt be; sols una nota discordant vá ha-
hi. En Durán del buyt. La lletra y la música dels duos de
es autor, passen de vulgars; sobretot la lletra es capás
fer enrogir la cara á un guarda dels consums, que no
donan pena de palpar á las senyoras en mitj del públich.
Y tantas noyas que tingueren d' escoltarho!
Per tot lo altre felicitém als mestres sabaters.

Sembla que aviat se comensarán los travalls pera edifi-
lo palacio pera la exposició universal que te de cele-
bre en nostra capital en 1887.

Ans, donchs, á la obra. Mes val aixó que no pas bara.

llarnos ab las altras naciones. Obrim los brassos al progrés
y á la civilisació.

Los dias 1 y 2 del actual vá prohibirse entrar en los
Cementiris.

Los dias 31 d' Octubre y 3 de Novembre, no.

¡Quinas disposiciones mes sábias!

Han sigut recullits tots los *Curas* que varen trobar per
las llibrerías.

Pero 'ls que corrian per la montanya encara segueixen
en llibertat.

El *Cura* de carn y ossos se veu que no pot sufrir cap
competencia: ni la de *El Cura* de paper.

El *Porvenir de la Industria* 'ns dedica un suelto tan
enigmático que encara no l' hem entés.

Y no ho estranyém, porque segons diu sab que parla-
vam d' ell no mes per referencias.

¿No 's queixave vosté porque 'ls altres periódichs no 'l
llegian?

Veliaquí com se descubreix que vosté no llegeix los
altres.

Ha caigut á la ratera.

No dirán que la policia no matineja. Avans de sortir *La*
Araña ja la varen recullir.

Aixis, aixis, no s' adormin á la palla. Mes val que per-
segueixin als periodistas que als lladres. Per aixó ara 'n
corren tants d' aquestos y ab tanta impunitat que be 's
pot dir que son senyors de vidas é hisendas.

Aviat organisarán agencias espendedoras de permisos
pera dur relloj y pera asegurarnos la vida.

També entre 'ls carrils hi ha d' haver lo seu clown ó
graciós.

Després d' una setmana plena de descarrilaments y des-
gracias, lo de Sarriá no volgué ser menos, pero no poguent
descarrilar, al arribar á Barcelona, terme del viatge, en
lloch de quedarse al aire lliure, tirá al dret y 's ficá dintre
la estació.

Vá ser una visita inesperada.

Aixó sí, no hi hagué cap desgracia personal.

Vá fugir del presidi de Tarragona, s' escapá quan lo
treyen d' un judici oral en Barcelona, lográ escabullirse
de «La Vinyeta» ahont lo portaren desde la presó com á
colérich; vá donar, segons diuhen vint ó trenta punyaladas
á un municipal de San Martí.

Aquest es un gran aficionat á llegir *Los Sucesos*, aquell
periódich que sols s' ocupa de crims y desgracias, puig al
agafarlo últimament ne duya un número á la butxaca.

¡Bona persona y bon periódich! Se coneix que 'l primer
aprofita be la lectura del segon.

Lo senyor Soler y Roviroa está encarregat de dibuixar
modelos pera 'ls nous uniformes de la guardia municipal.

Ja veurán com sortiran uns municipals de gran aparato,
com las sarsuelas d' en Molas y Casas y en Campmany,
que totas se 'n van en decoracions.

Després de la mort del senyor Sanpere, lo diari de 'n
Brusi vá sortir dihent que ara anava á reformarse la ban-
da municipal, dotantla de tots los avenços de que es sus-
ceptible.

Y surt després lo fill del difunt dihent que aixó es un
acte de reprobació contra la organisació que 'l seu pare
havia donat á la dita banda.

Y aquell diari volent rectificar lo dit s' hi ha ratificat
encara mes.

Créguins, senyor Sanpere fill, no s' emboliqui.

En lo periódich *El Siglo* hem vist un grabat del senyor
Planas, titulat «La Electricidad», qual figura y assumpto
se sembla com una gota d' aygua á altra gota, á una foto-
grafia alemana que hi ha exposada en los aparadors de
La Universitaria.

Ara s' hauria d' esbrinar quin es lo verdader original.
O l' un ó l' altre 'ns vol fer passar gat per llebra.

Diu que aviat se tirará endavant lo monument á en
Clavé.

Ja es hora.

Los *Tenorios* de Barcelona:

En Calvo, massa dols.

En Tutau, massa poch fi.

En Bonaplata, massa fiero.

L' Isern, massa escardalench.

En Riutort, massa sandunguero.

L' Arolas, massa aspre.

En Vicente Miquel, massa gros.

Tots los demés massa dolents.

Lo meu amich Delmases,
caigué cert dia
per la part del darrera
de lo tran-vía.
De ensá d' aixó
á las parts devanteras
sols té afició.

S' ha publicat, elegantment imprés, lo drama en tres ac-
tes de don Frederich Soler (Pitarra) *La ratlla dreta*.

Si cada un dels espectadors que frenéticament l' ha
aplaudit, lo compra, no li haurá prous imprentas á Bar-
celona per donar l' abast d' exemplars.

L' altre dia un de nostres suscriptors de fora, 'ns vá es-
criurer que havia comprat un exemplar de *La ratlla dreta*,
y que tant li vá agradá que li fou precis tenir de com-
prarne un altre per tornar-lo á llegir.

A un xicot molt aficionat á la música, li deyan l' altre
dia:

—¿Quin instrument t' agradaria mes tocar?

—¿A mi? La orquesta.

Un subjecte entrá en una casa de cambi.

—Deu los quart. ¿Que 'm cambiarian aquestos cinch
duros?

—¿Qué vol or ó plata?

—Tot m' es igual. Si es servit.

—¡Oh! aquesta moneda es falsa.

—Home, justament per aixó la vinch á cambiar.

Tinch má sense ser persona
tinch grá puig que só grané;
au, que rumiant una estona
sabrás lo que jo puch sé.

JOSÉ MIR (ARETNABAL).

XARADA

Il·l·dos nom de dona
tres-dos per jugar
segona y primera
son *dos* musicals;
hu inversa segona
se troba en la mar
y *tota* paraula
té alguna *total*.

NOY DE LA MARE.

ANAGRAMA

—¿Qué no has sapigut Eudal
que ja han contret matrimoni
la *tot* y 'l senyor *total*?

—Ja he sabs ben del cert Geroni?

J. PRATS Y N.

MUDANSA

Mirantme lo *tot* un dia
al *tot* vaig veure venir,
que portava un *tot* vá dir
y un aucell *tot* me daria.

UN JEPERUT.

LAS SOLUCIONES EN LO PRÓXIM NÚMERO.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

XARADA.—Compás-Sans.
GEROGLIFICH.—*Quatre y quatre igual á dos multipli-
cat per quatre.*

Imp. de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53

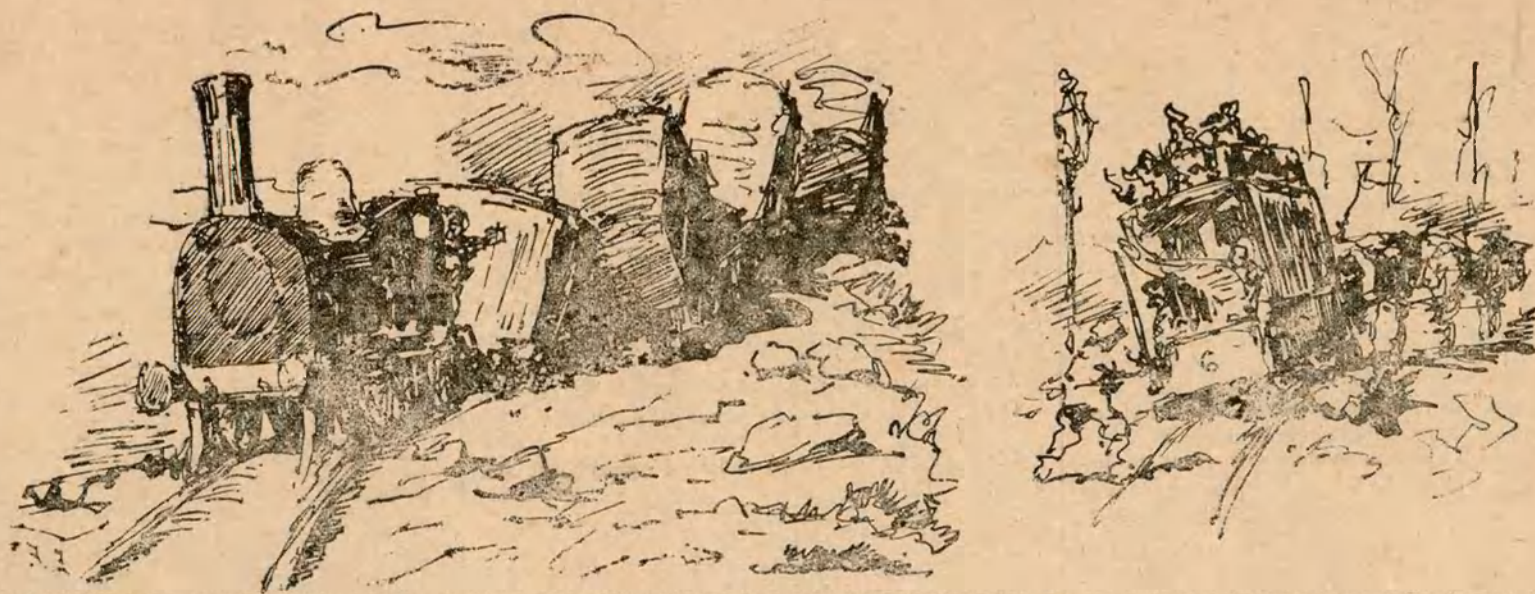

SEGURETAT DE BARCELONA

Resto dels microbis que en tot y haber donat per terminat lo colera,
han quedat per las Ramblas y demés carrers.

COSAS DEL DIA

Passaports per l' altre barri.

Ayuntamiento de Madrid